

Darie POP

Anthologia unui Înger

ANTHOLOGIA UNUI ÎNGER

Ante Scriptum

Bucoavna de față a fost făcută după mintea și puterile mele, văzând lumina tiparului cu ajutorul Casei de Cultură „George Suru” din Caransebeș în urma câștigării concursului cu același nume.

Autorul

ABSTRACTUL DIAFAN

– SAU –

VIITORUL ȘAH ȘI MAT

Plecând de la sofismul cum că abstractul nu este abstract, sau mai bine imaginați-vă următoarea treabă: pentru a reda vizual imaginea unei vaci nu este obligatoriu să desenăm o vacă ci pur și simplu suficientă o cană de lapte ce are două coarne – folosind ca unealtă pictura(dintr-un motiv sau altul) – am să încerc în continuare redarea ideii de „abstract diafan” fără a mai folosi ghilimelele.

Totul a început în timpul unei discuții cu bunul meu prieten Vasile deLeac care susține cu vehemență această idee. Punctul de vedere este următorul: dacă a reda o vacă(exemplul universal) este suficientă imaginea sus – prezentată, ea nefiind deloc abstractă, și considerând afirmația despre abstract cum că este mat iar nu opac adevărată, că este un cifru sau o încifrare deci o altă lume, o altă dimensiune – abstractul diafan(care nu este

neapărat transparent ci pur și simplu diafan) este un alt punct de plecare. Punctul de vedere este suficient de simplu, ba chiar atât de simplu încât uneori devine greu de înțeles, reprezentarea abstract – diafană a unei vaci ar fi următoarea: considerăm desenul o cană de lapte; ideea de vacă nefiind încă sugerată, iar coarnele sunt parte integrantă a imaginii unitare, ‚obiecte’ atașate picturii. Imaginea astfel creată, într-adevăr nu este necesar transparentă și parcă aduce a diafan. Întrebarea imediat următoare, imperios solicitată este dacă tu, cititorule, ai văzut vreodată vreo fantomă? Ai avut vre-un extraterestru în baie sau pe masă în bucătărie? Altfel – bineînțeles că n-ai de unde să știi ce este diafanul.

Acesta dar fiind abstractul – diafan, revenind la abstractul – abstract în care niște triunghiuri se plimbă pe stradă iar ceva linii – ondulate au’ ba’ – fac(lasă impresia) legături între romburi, unghiuri, cercuri, piramide etc. sau, în fond, a oricărei forme absente din cadru, să considerăm următoarea situație: ne-am aliniat mintea, trăirile, simțirile și nu în ultimul rând simțurile la acest mod de „a vedea” și putem accepta din această ipostază o altă viziune asupra realității, aceea abstract – diafană. Întrebarea care se vrea întrebă acum când am înțeles mai mult sau mai puțin toate acestea, ar fi: abstractul – diafan este într-adevăr acesta? Sigur este abstract? Sigur este diafan?

Din toată polologia am putut să trag o singură concluzie, și asta după vreo... ceva timp: abstractul este abstract, diafanul – diafan, iar ziua de mâine(aceea pe care noi o întrevădem) doar poartă numele zilei de mâine, ea fiind de fapt, de drept și în fond și la urma urmei – ziua de poimâine.

ANATOMIA UNUI ÎNGER

– colaj –

În seara aceea îngerul ciudat venise murdar pe față, din beregata-i ieșeau aripi, asideral din gât i se scurgea centrat piciorul: râdea; cineva îi înfipse cuiul prin sprânceană, sub coif avea capul iar lumânarea îl răstignea în ceară.

**

descrierea nebuniei începând cu mintea de sus spre ieri |
îngerul de ceară plimbându-se pe strada aceea | bătrânii râd
bătrânii plâng undeva înspre îngerul de ceară răstignit în
lumânare | strada către nicăieri | bătrânii de azi bătrânii de
ieri

* * *

Ziua, Lillith se furișă prin gândurile lor, pruncul cu bici rostogolea cubul de piatră spre turnul de la capătul luminii înclinând în fața oștirilor, carele fără cai gonind prin urzeala de ițe ne-făcute a Marelui Imperiu, ochiul – proiectil din praștie – orbitând spre viitor.

La nadir – am mers să salut marea.

Era agitată.

CONTRAPUNCT

– colaj –

Îngerul de ceară răstignit în lumânare a
îngenuncheat. O lumină diafană dezvelea trăsături
unghiulare feței. După urechi i se iveau durându-l două
cornițe acoperite de peri. Pe tot capul – coiful și-l dăduse jos
– i se prelingea crud albușul ochiului pregătit pentru supă.

* * *

strada cu două perechi de case | bătrânii mei bătrânii tăi |
liniștită în întâmplări în locuri călăuzea memoria spre ieri |
îngerul de pe felinarul roșu urmărea fiecare trecător | ușa de
la capătul străzii se deschidea scârțâind

* * *

Câmpul de bătălie era acum o mare sângerândă de pași, sub oasele zvâcnirilor sale de aripi valuri mov se nășteau, lava astfel dezgolind carele de război răsturnate și hoitul unui cal. Grupul de călugări dezbrăcați intona un imn: prințul pierduse la jocurile de noroc. El nu se avea prea bine cu matematicile.

Punctual ca de obicei nu uita să apună.

Calul plecase.

PUNCT 1

– colaj –

Ceara fierbinte i se prelingea trist pe față; din colțurile ochilor curgând picăturile păreau lacrimile eternității: juca șah. Fata Destrăbălării se fâlfâia înaintea lui amăgindu-l cu o garoafă ruptă; îi lipise asimetric în ceară pe frunte floarea. În vârful nasului, spre stânga, un strop întărit avea un colț.

* * *

capătul străzii către nicăieri | înainte și înapoi șirul de bătrâni
| un toc fără balamale | câte o formă centrată | lumina
deschizându-se în mijloc | stătea dincolo | ușa | prin ceață
intrând | îngerul zburase

* * *

Fata plângea. Rochia cea nouă și albă era de fapt roșie, mireasa din cenușă fusese demult spulberată de vânt, omul întârzia să apară, grijile luaseră locul nemulțumirilor, sfetnicul o îmbuna: câinii lătrau. Deasupra bolții o ceașcă zburătoare fără farfurie plutea în derivă.

Domnule CoSinus, ne ascunseserăm în dinozaur.

Era celebru.

PUNCT 2

– colaj –

Eterna lacrimă a îngerului îl făcea să pară că zâmbește. L-am privit. Aripa îi era răsucită; avea părul creț. Era blond. Cuiul din picior îl împiedica să zboare, zvâcnirile sale nu îi aduceau noroc. Sprijinea pe cap suportul lumânării. Lumânarea nu era aprinsă. Pâlpâia. Palpita. Bătăile inimilor palpitau, viața pâlpâia. Era pe un soclu. Pe un soclu; era.

* * *

Îngerul zburase la capătul lumii | în întuneric un deget pe
tâmplă deschidea privirea | ei se târau în afară | marginea
abisului | oamenii clătinându-se spre încolo | funia împletită
departe | în jos strigăt roșu | omul privise

* * *

Tocmai se regăsise printre cranii, omul acela nu o amețea, o uimea; un corb ducea cu dânsul o nucă, pomul de la capătul vântului, un pitic; imaginea colorată în foc spinteca spinări, cântecul nu înceta: ploua orizontal. Fermierii adunau cadavre. Preotji îi îngropau. Carul de foc se făcuse nevăzut.

La capăt liniile se unesc.

O mamă plângea.

PUNCT 3

– colaj –

Luminile i se roteau în jurul creștetului ținându-se de mâini; amețit căzu în mijlocul lor, îl cuprinsă; învăluindu-l îl ridicau întins pe spate, capul îi atârna: avea ochii roșii. Pentru prima dată încercă să vorbească, îl dorea cerul iar naufragiul era aproape.

* * *

puntea de aburi | copilul atâmând de gheara îngerului |
oamenii arși oamenii căzuți | țipătul de pradă | ușa | căzând
în prăpastie muntele împins | figuri pe apă

* * *

Pământurile se despicaseră, săgețile erau respinse de scuturi, acum țâșneau sulițe imense, trăznete asurzitoare speriau norii: soarele se ascunsese. Războiul nu era pierdut, lupta abia începuse, un turn se clătina în fața unei corăbii cu pene; o umbră neagră pipăia fiecare mort.

În spatele Lunii se ascundea Trei Stele.

Era pe la amiază.

PUNCT 4

– colaj –

Familia îl aștepta să-i vină acasă. Era familia lui adoptivă; el avea capul plecat, abia pășea, aripile îi atârnavau: venise mai repede, de obicei avea întârziere iar cineva îi vorbea din spate. Nu putu să treacă pragul: era obosit. Se întinse lângă ușă, păsările își făcură cuib în părul său, lemnele scârțâiau.

* * *

oamenii arse forme | bătaile aripilor sale | copilul țipa |
muntele căzuse tot | ușa | o eternitate întunecată | sclipiri de
ochi | mirați în cor copacii animalele apa

* * *

Era liniște. Bătălia fusese pierdută. O ceață slinoasă așezată pe iarbă. Pietrele creșteau. Un om își plimba rața. Călăreții hăituiau prada, comorile rămăseseră ascunse. Tropicul unui cal: liniște.

Cele o sută de porți se deschisă.

Lumea era aceeași.

PUNCT 5

– colaj –

Trecea o apă, pantalonii îi avea suflecați și totuși se udase, îngâna o melodie; se aplecă, bău din coif și merse mai departe. Pescarul îl arătă cu degetul, pe mal doi copii aruncau pietre, peștii peșteau. Mai avea cale lungă.

* * *

copilul mulțumind unui cerșetor | îngerul răsând haotic | seria
pentru mâine în albastru | pe țigle pisica | ploaia de beteală |
căzând în fântână paharul imaginea pierise | toamna de
miercuri

* * *

Foșnetul frunzelor aruncătoare de săgeți prevestea nenorocul. Un trecător se apropiase. Murise. Animalele cu două picioare și un călăreț dominau peisajul. Între pomi o babă. A avea un coș. Era îmbrăcată în roșu. Nu a vorbit. Trecuse dincolo.

La marginea pădurii își scuturau ghindele.

Erau tot acolo.

PUNCT 6

– colaj –

Ajunsese la țărm. Marea nu era adâncă. Îngerul își scutură aripile, dădu amețit din cap, se așeză. Farul din piatră de pe nisip nu era atât de înalt. Omul din turn urla la turma de pești zburători. Se încâlcise în alge, avea obrazul vânăt. Trântit pe spate, valurile îl plezneau pe corp; începuse rugăciunea. Soarele sfârâia.

* * *

toamna de iepuri | câmpiile fără păstor | plecase demult
îngerul | totul era țintă | oblu către nicăieri o pasăre haotică |
vântul aducea țipătul de copil către ieri | globul de foc se
rotea deasupra linia orizontului trasată în derivă

* * *

Oamenii se plictiseră de război și încercau să născocească pacea. Trebuia să fie forțată. Ochiul privea placid câmpul: acum era denivelat, munții creșteau, turmele de maimuțe migratoare utilizau unelte; acum mergeau în două picioare, mâncau carne și scuipau foc. Erau argintii și luceau.

Își dormeau liniștiți somnul de veci.

O bătaie în geam.

PUNCT 7

– colaj –

În mijlocul mării – cercuri. Îngerul se trezise. Ai lui plecaseră la câmp. Se ridică de pe prag, oasele îi pocniră, fata în zdrențe ținea pe palma întinsă un cub de cristal. El îl făcu să plutească. Imaginile se proiectau succesiv schimbând culori. Zâmbea. Întors își luă zborul. Era departe. Lumina soarelui îl înnegrea.

* * *

mergea spre oraş | vulturul deasupra se rotea | colţii îi
zgâriau faţa | pământul ardea crăpat | poteca era mai
bătucită | oamenii îl zăriseră strigau | sarea rostogolind prin
praf | avea părul lung | ochii îi erau grei | calea fusese lungă |
copilul crescuse

*
*
*

Ultimele victime își făcuseră apariția, fața le era arsă de smoală, aveau picioare de capră, trăznetele pământului nu fuseseră toate descoperite. Oameni în alb forfoteau, îmbrăcămintea le era pânză de saci, diademele transparente din dreptul frunții erau trecute de culori. Era toamnă.

Contemplând natura, universul continua.

Acum viața.

PUNCT 8

– colaj –

Lillith intrase acum în mintea sa, îl chinuia ca o durere surdă, se zbătea, îi zvâcnea venele pe tâmpile. Se împăcase cu sine, liniștea începea să pună iar stăpânire pe el, calea spre lumină se întrevedea: în lateral ea îi șoptea pașii spre adevăr. El voia s-o asculte.

* * *

Îngerul cenușiu intrase în vrie | era acum în oraș prăbușit pe
bancă | copilul zări ușa de la capătul străzii | sângera la
colțurile gurii | strada către nicăieri | pe el picura o lumânare |
copiii de mâine bătrânii de ieri

* * *

Începuseră să reclădească orașul. Vântul își
reintrase în drepturi, oamenii se coteau, încă șopteau iar
luna nu apusese. Era aproape. Încolonate, ființele galbene
stăteau la coadă către cer. Nu toate.

Doi cerșetori jucau barbut.

Poartă-n casă.

PUNCT 9

– colaj –

Îngerul de ceară, răstignit în lumânare,
îngenuncheat acum își aprinsese o țigară. Privea satisfăcut
la fum, îi lăsa o nouă lume prin care să se plimbe. Îngerul
păși. Simțea ciudată lipsa aripilor care îl însoțiseră fidele
calea străbătută, dar nu avea regrete. Fuseseră în același
timp o povară. În fața lui – o stradă.

* * *

se pusese liniștit la rând | spre stânga și spre dreapta forfotă
| asemenea lui așteptau liniștiți | forma nedeslușită striga
neconținut rândul | era calm | țipătul femeii ironiza trompeta |
gândea la trecut | încă nu îi venise rândul

* * *

Noaptea, Fata Morgana îl seducea pe prinț,
bunicul cioplea o coadă pentru bici ascuțită la vârf și cu
locaș, culoarea galbenă fusese interzisă, caii erau liberi și se
sălbăticiseră, oamenii mergeau pe jos, ochiul era închis.

Undeva deasupra îngerii.

Se sărutau.

